

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/145/2019
Identifikačné číslo spisu: 7713202343
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7713202343.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenskej republiky, za ktorú koná Regionálna veterinárna a potravinová správa Michalovce, so sídlom v Michalovciach, Sama Chalupku 22, IČO: 31 295 207, zastúpenej advokátskou kanceláriou PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, IČO: 36 860 930, proti žalovanému MVDr. Q. K., bývajúcemu v V., zastúpenému JUDr. Jurajom Kusom, advokátom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 10, o zaplatenie 140 254,41 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 9 C 297/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. marca 2019 sp.zn. 3 Co 46/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Rožňava rozsudkom zo 6. októbra 2017 č.k. 9 C 297/2013-600 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 140 254,41 eur s príslušenstvom z titulu nevydania bezdôvodného obohatenia, a rozhodol, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého žalobkyňa ako predávajúca uzavrela s Ing. M. A. ako kupujúcim kúpnu zmluvu z 2. novembra 2005 spísanú vo forme notárskej zápisnice, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k viacerým nehnuteľnostiam, ktoré následne Ing. M. A. ako predávajúci na základe kúpnej zmluvy z 21. decembra 2005 spísanej vo forme notárskej zápisnice previedol na žalovaného ako kupujúceho. Žalobkyňa (resp. správkyňa majetku štátu, ktorá za žalobkyňu koná) po tom, ako zistila, že na uzavretie kúpnej zmluvy z 2. novembra 2005 nebol daný súhlas Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktorý sa pre platnosť zmlúv o prevode nehnuteľných vecí štátu v zmysle § 11 ods. 5 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu

vyžadoval, a po tom, ako jej na žiadosť ministerstvo listom z 3. decembra 2006 oznámilo, že dodatočný súhlas s uvedenou kúpnu zmluvou odmieta dať a považuje ju za neplatnú, podala na Okresný súd Michalovce žalobu, ktorou sa domáhala určenia jej výlučného vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom tejto kúpnej zmluvy. Okresný súd Michalovce rozsudkom z 28. januára 2010 č.k. 20 C 80/2009-120 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2011 sp.zn. 11 Co 127/2010, ktoré nadobudli právoplatnosť 7. februára 2012, určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností, keď dospel k záveru, že pre absenciu predchádzajúceho súhlasu ministerstva financií s kúpnu zmluvou z 2. novembra 2005 a pre jej ďalšie nedostatky (absencia uvedenia účelu prevodu týchto nehnuteľností a nesprávne uvedený dátum jej účinnosti) je táto zmluva absolútne neplatným právnym úkonom, ktorý nemohol vyvolať zamýšľané právne následky, a tak ani kupujúci Ing. M. A. nemohol v zmysle zásady „nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má sám“ ďalej tieto nehnuteľnosti platne previesť na žalovaného.

1.3. V rozhodovanom spore sa žalobkyňa žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným za obdobie od 1. októbra 2008 do 30. septembra 2012, ktoré jej malo vzniknúť tým, že žalovaný, ktorý bol v tom čase zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník sporných nehnuteľností, tieto nehnuteľnosti užíval, hoci k nim vlastnícke právo v skutočnosti nikdy nenadobudol, pričom výšku bezdôvodného obohatenia odvodzovala od výšky nájomného, ktoré by za nájom týchto nehnuteľností v danom období mohla dosiahnuť. Súd prvej inštancie jej žalobu vyhodnotil ako nedôvodnú, keď dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného plnením z neplatného právneho úkonu (kúpnej zmluvy) na úkor žalobkyne, pretože žalovaný nebol v právnom vzťahu so žalobkyňou, ale s Ing. M. A., a tak vzájomná reštitučná povinnosť vrátiť si poskytnuté plnenia z neplatnej kúpnej zmluvy vznikla medzi žalovaným a Ing. M. A., a nie žalovaným a žalobkyňou (pričom v konaní bolo preukázané, že Ing. M. A., ako aj žalovaný, odovzdali predmetné nehnuteľnosti žalobkyni 2. októbra 2012 a žalobkyňa vrátila kúpnu cenu Ing. M. A., ktorý ju následne odovzdal žalovanému). Napokon, v konaní tiež nebolo preukázané, že žalobkyňa mala vôľu a možnosť predmetné nehnuteľnosti prenajať iným subjektom v žalovanom období a tak dosiahnuť z ich nájmu zisk vo výške obvyklého nájomného, ale práve naopak, v období po právoplatnosti rozhodnutí súdov o určení jej výlučného vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam sama žalobkyňa odmietla tieto nehnuteľnosti prenajať žalovanému čo i len na dobu dočasnú; žalovanému ale zároveň oznámila, že výkon vypratania týchto nehnuteľností pozastavuje do doručenia konečného stanoviska ministerstva financií o dodatočnom súhlase s ich prevodom, čo súd považoval za dovoľenie užívať sporné nehnuteľnosti žalovaným počas tejto doby. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný, ktorý síce k predmetným nehnuteľnostiam nenadobudol vlastnícke právo, ale bol ich oprávneným držiteľom, žiadnu povinnosť pri uzatváraní zmluvy neporušil, žiadne bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne nezískal a v období od právoplatnosti spomenutých súdnych rozhodnutí o určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech žalobkyne tieto nehnuteľnosti užíval s jej súhlasom.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 7. marca 2019 sp.zn. 3 Co 46/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že namietané odvolacie dôvody nie sú dané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, správne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a na zdôraznenie správnosti jeho rozhodnutia dodal, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1. októbra 2008 do 30. septembra 2012 z dôvodu, že nemohla predmetné nehnuteľnosti užívať, nie je opodstatnený. V danom prípade bolo preukázané, že žalovanému až do momentu právoplatného určenia výlučného vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech žalobkyne svedčil status ich oprávneného držiteľa, ktorý bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu tieto nehnuteľnosti skutočne patria. V zmysle § 130 Občianskeho zákonníka má oprávnený držiteľ po dobu svojej oprávnenej držby rovnaké práva a rovnakú právnu ochranu ako vlastník, vrátane práva vec držať, užívať a požívať jej plody a úžitky, a preto na strane žalovaného ako oprávneného držiteľa týchto nehnuteľností nemohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia žiadnym z dôvodov vymenovaných v § 451 Občianskeho zákonníka.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť a opodstatnenosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v otázke posúdenia postavenia žalovaného ako vlastníka predmetných nehnuteľností, hoci v konaní bola preukázaná absolútna neplatnosť právneho úkonu, na základe ktorého mal tieto nehnuteľnosti nadobudnúť, ďalej v otázke postavenia žalovaného ako dobromyseľného držiteľa napriek tomu, že v konaní boli preukázané skutočnosti objektívne spôsobilé vyvolať uňho pochybnosti o tom, že mu predmetné nehnuteľnosti skutočne patria, a napokon v otázke posúdenia podmienok vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa jej názoru žalovaný, ktorý pre absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy z 21. decembra 2005 nikdy nenadobudol k predmetným nehnuteľnostiam vlastnícke právo, nebol ani po celú dobu ich užívania oprávneným držiteľom, ale jeho dobrá viera (ktorú treba hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska) zanikla v okamihu, kedy sa zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne uňho museli vyvolať pochybnosti o tom, že mu tieto nehnuteľnosti právom patria. Za tieto skutočnosti považovala jednak doručenie mu žaloby o určenie výlučného vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech žalobkyne, ktorá bola podaná 7. mája 2009, a jednak doručenie mu listu ministerstva financií z 30. novembra 2009, ktoré mu na jeho žiadosť oznámilo, že nie je možné udeliť dodatočný súhlas s prevodom majetku štátu na základe kúpnej zmluvy z 2. novembra 2005. Od 7. mája 2009 sa teda pozícia žalovaného ako oprávneného držiteľa zmenila na neoprávneného držiteľa, čo znamená, že od tohto dňa až do dňa vypratania a odovzdania uvedených nehnuteľností 2. októbra 2012 žalovaný už nebol ich dobromyseľným držiteľom, nepožíval právnu ochranu oprávneného držiteľa a tým, že tieto nehnuteľnosti naďalej užíval bez právneho dôvodu (nájomnej či akejkolvek inej zmluvy oprávňujúcej ho na ich užívanie), žalobkyni ako ich skutočnej vlastníčke vznikol proti nemu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Navyše, odvolací súd sa týmito skutočnosťami v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal, hoci boli rozhodujúce pre meritórne rozhodnutie, preto jeho rozhodnutie zároveň trpí vadou nepreskúmateľnosti. Podľa jej názoru súdy oboch nižších inštancií svojvoľne spojili prvky dvoch rôznych skutkových podstát bezdôvodného obohatenia - získaného plnením z neplatného právneho úkonu a plnením bez právneho dôvodu, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie veci. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne a namietaný dovolací dôvod za neopodstatnený, pretože so žalobkyňou nebol v žiadnom právnom vzťahu. Obidve kúpne zmluvy boli vyhotovené vo forme notárskej zápisnice, preto nemal žiadne pochybnosti o tom, že obsahujú všetky náležitosti, vrátane súhlasu ministerstva financií, a na základe riadneho vkladového (katastrálneho) konania bolo jeho vlastnícke právo k nim zapísané do katastra nehnuteľností. Predmetné nehnuteľnosti v dobrej viere užíval ako vlastné, zrekonštruoval ich, investoval do nich nemalé finančné prostriedky. Žaloba o určenie vlastníckeho práva mu bola doručená až štyri roky po uzavretí kúpnej zmluvy. Dodal, že podanie žaloby spísanej advokátom automaticky neznamená, že bude na súde úspešná, a preto táto skutočnosť nemohla spochybniť jeho dobromyseľnosť, že mu predmetné nehnuteľnosti skutočne patria. Stav neplatnosti kúpnych zmlúv nezavinil on, ale žalobkyňa (resp. správkyňa majetku štátu, ktorá v tomto spore za ňu koná), keď nezabezpečila všetky náležitosti, ktoré jej ako predávajúcej ukladal zákon. Zaplatenie akéhokolvek peňažného plnenia za daných podmienok žalobkyni považoval za nelogické, nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne „odmietol ako nedôvodné“.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je dôvodné (§ 448 C.s.p.).

6. Žalobkyňa v dovolaní, posudzujúc ho podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.), namieta, že v konaní došlo nesprávnym procesným postupom súdu k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., spočívajúcej v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, pretože odvolací súd posúdil

prejednávanej vec podľa iného ustanovenia ako súd prvej inštancie, a nepreskúmateľné, pretože sa súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí nedostatočne vysporiadali so všetkými jej tvrdeniami a námietkami.

7. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

8. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Súdy oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcu a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Ich myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií vyplýva, prečo súdy považovali nárok žalobkyne za neopodstatnený a prečo žalobu zamietli, pričom dostatočným spôsobom uviedli, prečo žalovaného aj po podaní žaloby o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam naďalej považovali za dobromyseľného držiteľa (porov. bod 1 a 2 tohto rozhodnutia). Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Dovolací súd v konaní nezistil ani vadu prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí neaplikoval také ustanovenia, ktoré by neboli už aplikované súdom prvej inštancie a tak nezaložil svoje rozhodnutie na celkom novom právnom názore, odlišnom od názoru súdu prvej inštancie, ale práve naopak, v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého prvoinštančného rozhodnutia. Napokon, vada prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu bola namietnutá a zdôvodnená v zmysle § 431 C.s.p. až v ďalšom podaní žalobkyne v priebehu dovolacieho konania, podanom po uplynutí dovolacej lehoty, preto ani z tohto dôvodu nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania, keďže dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

10. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť jej dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nevyplýva.

11. Žalobkyňa ďalej vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo

alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

12. Podľa názoru žalobkyne odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky

i/ posúdenia postavenia žalovaného ako vlastníka predmetných nehnuteľností, hoci v konaní bola preukázaná absolútna neplatnosť právneho úkonu, na základe ktorého mal tieto nehnuteľnosti nadobudnúť,

ii/ postavenia žalovaného ako dobromyseľného držiteľa napriek tomu, že v konaní boli preukázané skutočnosti objektívne spôsobilé vyvolať úňho pochybnosti o tom, že mu predmetné nehnuteľnosti skutočne patria, a

iii/ posúdenia podmienok vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

13. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa riešenia otázky ustálenia, či žalovaný bol do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v postavení ich vlastníka alebo nie, keď bola preukázaná absolútna neplatnosť právneho titulu, na základe ktorého ich mal žalovaný do svojho vlastníctva nadobudnúť, dovolací súd považuje za potrebné najskôr poznamenať, že pre riadne uplatnenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia odvolacím súdom nepostačuje, aby dovolateľ účelovo vybral z kontextu odôvodnenia rozhodnutia jednu vetu bez ohľadu na celé jeho odôvodnenie, ale je nevyhnutné, aby sa oboznámil s predmetným rozhodnutím ako celkom. Z bodu 56 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že ide o konštatovanie, že žalovaný svoje presvedčenie o tom, že ak predmetné nehnuteľnosti užíval ako vlastné, nekonal bezprávne, odvodzoval zo svojho postavenia zapísaného vlastníka v katastri nehnuteľností, a po právoplatnom rozhodnutí o určení vlastníckeho práva k nim v prospech žalobkyne svoju dobrú vieru v ich užívaní odvodzoval od toho, že v rozhodnom čase bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu skutočne patria. Záver a vyriešenie tejto právnej otázky je však odvolacím súdom vyjadrené v bode 62 jeho rozhodnutia, kde uviedol, že kúpna zmluva z 21. decembra 2005 bola od počiatku neplatná, žalovaný sa vlastníkom predmetných nehnuteľností nikdy nestal, a pokiaľ ich užíval, konal tak nie ako vlastník, ale ako ich oprávnený držiteľ. Z uvedeného vyplýva, že uvedená námietka žalobkyne je zmätočná, pretože nie je z nej zrejmé, akú nesprávnosť žalobkyňa rozhodnutiu odvolacieho súdu vytýka, keď odvolací súd rozhodol o ňou nastolenej právnej otázke v súlade s ňou prezentovaným riešením. Z tohto dôvodu uvedená dovolacia námietka nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania.

14. V danom prípade výsledok rozhodovaného sporu závisel od posúdenia otázky, či žalovaný bol držiteľom predmetných nehnuteľností dobromyseľným alebo nie (a to vrátane jej posúdenia z časového aspektu, teda dokedy žalovaný bol dobromyseľným držiteľom a odkedy už nedobromyseľným), a v tom dôsledku či bola jeho držba oprávnená alebo neoprávnená, resp. odkedy (a či vôbec) bola jeho držba neoprávnená. Posúdenie otázky dobromyseľnosti držiteľa vecí nie je otázkou skutkovou, ale otázkou právnou.

15. Ako vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, skutočnosť, či je držiteľ v zmysle § 130 Občianskeho zákonníka dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne. Nestačí len jeho subjektívne presvedčenie, že vec mu patrí. Rozhodujúce je, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu rozumne požadovať od každého subjektu, mal, resp. mohol mať, alebo nemal, prípadne nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť je teda presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Ide o psychický stav, o vnútorné presvedčenie subjektu, ktoré samo osebe nemôže byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno vyvodiť presvedčenie nadobúdateľa, že vec mu patrí (V 5/1989).

16. Ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je

držiteľom oprávneným; pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Na tom, kto nadobudnutie v dobrej viere popiera, bude, aby túto domnienku vyvrátil, t.j. aby podal plný dôkaz zlej viery nadobúdateľa, a na jeho ťarchu pôjde, pokiaľ sa mu to nepodarí. Oprávnený držiteľ má právo vec užívať v rovnakom rozsahu ako vlastník a z tohto užívania mu vo vzťahu k vlastníkovi nevznikajú žiadne povinnosti; jediná povinnosť, ktorú oprávnený držiteľ voči vlastníkovi má, je povinnosť vydať mu vec. Oprávnený držiteľ teda nie je povinný vydať vlastníkovi to, o čo sa užívaním jeho veci obohatil, a to ani podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení; vzťahy medzi vlastníkom a držiteľom ohľadne vydania úžitkov veci treba posudzovať len podľa § 130 a nasl. Občianskeho zákonníka.

17. Z okolností, zistených vykonaným dokazovaním v prejednávanej veci, za ktorých sa žalovaný chopil držby predmetných nehnuteľností a užíval ich, aj podľa názoru dovolacieho súdu vyplýva, že bol dobromyseľný v tom, že mu tieto skutočne patria. Kúpna zmluva z 21. decembra 2005, ktorá bola spísaná vo forme notárskej zápisnice a na základe ktorej žalovaný mal uvedené nehnuteľnosti nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva, nemala žiadne formálne vady, obsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti a na jej základe príslušný orgán správy katastra v riadnom správnom (katastrálnom) konaní povolil jej vklad do katastra nehnuteľností a ako výlučného vlastníka uvedených nehnuteľností zapísal žalovaného. Aj z ďalšieho správania žalovaného vyplýva, že bol pozitívne presvedčený (v dobrej viere), že mu tieto nehnuteľnosti v skutočnosti (reálne) náležia a že ak si ich prisvojuje, nekoná bezprávne; žalovaný za tieto nehnuteľnosti riadne zaplatil ich skutočnú trhovú cenu, zrekonštruoval a zveľadil ich, investoval do nich svoje finančné prostriedky, staral sa o ne ako riadny hospodár a využíval ich na svoju podnikateľskú činnosť a výkon svojho povolania veterinárneho lekára, ktoré bolo základným zdrojom príjmov na uspokojovanie jeho životných potrieb. Ani okolnosti, že sa žalovaný poznal s Ing. M. A. a bol oboznámený s priebehom realizácie prevodu týchto nehnuteľností štátu v prospech Ing. M. A., podľa názoru dovolacieho súdu nemohli spochybníť dobromyseľnosť žalovaného o tom, že nekoná bezprávne. Žalovaný, ako aj Ing. M. A., bol oboznámený so zámerom žalobkyne predať tieto nehnuteľnosti ako prebytočný majetok štátu, a preto nemal dôvod pochybovať o slobodnej a vážnej vôli žalobkyne tieto nehnuteľnosti predať. Rovnako bol oboznámený s tým, že Ing. M. A. za ne riadne zaplatil žalobkyni ich trhovú cenu a žiadne okolnosti nenasvedčovali, že by ich prevod bol uskutočnený podvodom, či iným nekalým konaním, alebo že ním mal byť zastretý iný právny úkon, alebo že prejav vôle zmluvných strán nezodpovedal ich skutočnej vôli vec predať a kúpiť.

18. Pokiaľ ide o formálny prejav vôle uvedené nehnuteľnosti scudziť, vyjadrený v písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy z 2. novembra 2005, zákon kladie správcovi majetku štátu osobitné povinnosti pri realizácii prevodu nehnuteľných vecí štátu a v prvom rade je správca povinný dbať o to, aby boli splnené. Z uvedeného vyplýva, že správca majetku štátu je ten, ktorý mal vyžiadať súhlas ministerstva financií s prevodom nehnuteľností štátu, a ten, ktorý mal konať s náležitou starostlivosťou a formulovať návrh zmluvy o prevode nehnuteľného majetku štátu tak, aby obsahovala všetky osobitné zákonom vyžadované náležitosti, ktoré sa pri prevode nehnuteľností medzi inými súkromnými osobami inak nevyžadujú. V danom prípade samotný štát (žalobkyňa, resp. správkyňa jej majetku, ktorá za ňu podľa zákona koná) uvedené povinnosti zanedbal, keď nevyžiadal od svojho orgánu (iného štátneho orgánu - ministerstva financií) súhlas s realizovaným prevodom a zanedbal náležitú starostlivosť v tom, či písomné vyhotovenie zmluvy o prevode nehnuteľných vecí štátu (navyše spísané notárom) má všetky osobitné zákonom vyžadované náležitosti, a napokon samotný štát opätovne pochybil, keď jeho orgán (príslušná správa katastra) v samostatnom správnom (katastrálnom) konaní tieto materiálno-formálne nedostatky zmluvy nezistil, ale práve naopak, kúpnu zmluvu preskúmal a vyhodnotil ju ako bezchybnú a na jej základe nadobúdateľovi povolil vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Pri posúdení (ne)dobromyseľnosti nadobudnutia sporných nehnuteľností nie je možné rezignovať v tom smere - ako sa to snaží predostrieť dovolateľka v dovolaní, že povinnosť konať s náležitou starostlivosťou má aj druhá (neštátna) zmluvná strana - kupujúci, a preto pokiaľ v tejto starostlivosti štát zlyhal, musí ju suplovať kupujúci, inak nemôže byť dobromyseľným. Samozrejme, obidve zmluvné strany sú pri dojednaní zmluvy povinné konať s náležitou starostlivosťou, avšak samotný fakt, že ju obidve strany zanedbali (resp. že bola nedostatočná, keď sa spoliehali, že jej spísanie notárom ako kvalifikovanou osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním je dostatočnou zárukou pre to, že bude obsahovať

všetky náležitosti), ešte neznamená, že nekonali v dobrej viere. Konštrukcia dovolateľky, že ak kupujúci túto náležitú starostlivosť pri uzatváraní zmluvy zanedbal, tak len on zaviniel neplatnosť predmetného právneho úkonu a dovolateľka sa tým spod porušenia povinnosti jej zachovania celkom oslobodila, nie je správna. Dovolací súd zastáva názor, že od kupujúceho pri prevodoch nehnuteľného majetku štátu nemožno spravodlivo žiadať (vyžadovať) splnenie niektorých osobitných zákonných podmienok (zabezpečenie súhlasu ministerstva s predajom), lebo kupujúci totižto nedisponuje niektorými podkladmi pre tento prevod, ako napr. rozhodnutím o jeho prebytočnosti, a napokon súhlas ministerstva financií je súhlas s predajom nehnuteľných vecí a nie súhlas s ich kúpením, preto jeho zabezpečenie je vecou predávajúceho štátu (správcu majetku štátu), a nie kupujúceho subjektu. Navyše, súhlas ministerstva financií nie je takou obligatórnou náležitosťou zmluvy o prevode nehnuteľných vecí štátu, ktorá musí byť v zmluve výslovne obsiahnutá, z čoho vyplýva, že samotný akt podpísania predmetnej zmluvy správkynou majetku štátu a povolenie jej vkladu do katastra nehnuteľností príslušným správnym orgánom (orgánom štátu) podľa názoru dovolacieho súdu mohol oprávnené vyvolať u kupujúceho, ale aj žalovaného (ktorý nebol zmluvnou stranou pri uzavretí kúpnej zmluvy z 2. novembra 2005) presvedčenie, že táto zmluva je právne perfektná a vyvolala účinky v podobe zmeny vlastníka predmetných nehnuteľností. Aj z následného správania obidvoch zmluvných strán vyplýva, že kúpnu zmluvu považovali za formálne bezchybnú a obe zmluvné strany boli v dobrej viere o tom, že k prevodu predmetných nehnuteľností skutočne došlo, teda že žalobkyňa predmetné nehnuteľnosti predala, čím stratila k nim vlastnícke právo, a Ing. M. A. ich kúpil, a teda vlastnícke právo k nim nadobudol, ktoré potom bezchybnou kúpnu zmluvou previedol na žalovaného po konštitutívnom rozhodnutí príslušného orgánu štátu (katastra nehnuteľností).

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný bol dobromyseľný v tom, že predmetné nehnuteľnosti mu skutočne patria, a v dôsledku tejto dobromyseľnosti možno uzavrieť, že jeho držba uvedených nehnuteľností bola od momentu jej vzniku oprávnená (§ 130 Občianskeho zákonníka). Z toho vyplýva, že mu ako oprávnenému držiteľovi patrili rovnaké práva a rovnaká právna ochrana ako vlastníkovi veci, čo v nadväznosti na meritum tohto sporu znamená, že počas doby oprávnenej držby mu z užívania týchto nehnuteľností vo vzťahu k žalobkyni ako vlastníčke nevznikli žiadne povinnosti (s výnimkou povinnosti vec jej vydať, ktorá ale nie je predmetom tohto sporu) a žalobkyňa proti nemu ako oprávnenému držiteľovi nemá žiadny nárok na náhradu (kompenzáciu) za to, že tieto nehnuteľnosti v dôsledku jeho držby nemohla sama užívať.

20. Ďalšou spornou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie v prejednávanej veci, bolo, dokedy (do ktorého momentu) bol žalovaný so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že predmetné nehnuteľnosti mu skutočne patria, a teda jeho držbu možno stále považovať za držbu oprávnenú.

21. Dobromyseľnosť držby zaniká, a teda zmena držby oprávnenej na neoprávnenú nastáva momentom, kedy sa držiteľ oboznámil so skutočnosťou, ktorá objektívne musela v ňom vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec alebo právo patrí, a to bez ohľadu na to, že subjektívne naďalej ostal v presvedčení o svojom vlastníctve veci, resp. oprávnenom výkone práva. Vo vzťahu k súdnemu konaniu k strate dobromyseľnosti nepochybne dochádza najneskôr nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktoré určuje, že držiteľ má povinnosť vydať vec vlastníkovi alebo že vlastníkom veci je iný subjekt ako držiteľ (čo v relácii na rozhodovaný spor nastalo dňa 7. februára 2012, t.j. dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydaného v neprospech žalovaného). Pre súdne konanie sú však rozhodujúce skutočnosti spojené s vykonávaným dokazovaním, ktoré podľa povahy veci môžu byť spôsobilé aj skôr ako nadobudnutím právoplatnosti meritórneho rozhodnutia vyvolať u držiteľa objektívne pochybnosti o oprávnenosti jeho držby. Vtedy dobromyseľnosť držby zaniká momentom, kedy sa držiteľ o takýchto skutočnostiach dozvedel, čo (podľa povahy konkrétnej veci) môže nastať už aj samotným doručením žaloby vlastníka držiteľovi.

22. V rozhodovanej veci žalovaný bol až do momentu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o určení vlastníckeho práva v prospech žalobkyne subjektívne presvedčený, že uvedené nehnuteľnosti mu skutočne patria. Ale ako už bolo povedané, či je držiteľ veci v zmysle § 130 Občianskeho zákonníka dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne, nestačí len subjektívne presvedčenie držiteľa, že mu vec

patri (V 5/1989). Pre vyriešenie otázky, dokedy bola držba žalovaného oprávnená, bolo potrebné posúdiť, kedy (a či vôbec pred dňom právoplatnosti spomenutého súdneho rozhodnutia) nastal ten okamih, ktorý u žalovaného vyvolal, resp. mohol vyvolať pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu rozumne požadovať od každého subjektu, pochybnosť o tom, že mu uvedené nehnuteľnosti patria. Dovolací súd opätovne pripomína, že posúdenie otázky dobromyseľnosti držiteľa veci nie je otázkou skutkovou, ale otázkou právnou, a je vecou súdu, aby posúdil, či držba je oprávnená a po akú dobu je držba oprávnená.

23. Podľa názoru dovolacieho súdu ďalšie trvanie oprávnenej držby predmetných nehnuteľností žalovaným aj po doručení mu žaloby o určenie vlastníckeho práva v prospech žalobkyne sa odvíja od možnosti vyriešenia kolízie práv a právom chránených záujmov vo vlastníckych vzťahoch medzi skorším vlastníkom a ďalším nadobúdateľom veci. V slovenskom súkromnom práve sa vyvíjajú dve línie rozhodovacej praxe, z ktorých jedna uprednostňuje zásadu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka - vyjadrenú princípom *nemo plus iuris ad alium tranfere potest quam ipse habet*, tzn. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám, a druhá zásadu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa - vyjadrenú princípom dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte. Uvedený konflikt v rozhodovacej činnosti súdov pramenil z nejednoty v právnom názore, či je v zmysle Občianskeho zákonníka možné na základe zmluvy nadobudnúť vlastnícke právo zapísané v katastri nehnuteľností od nevlastníka. Postupný vývoj v judikatúre sa nakoniec priklonil k druhej alternatíve riešenia tohto konfliktu, reprezentovanej názorom ústavného súdu, ktorý v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 549/2015, ale aj sp.zn. I. ÚS 460/2017 uviedol, že hoci Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, nemožno bezvýnimočne tvrdiť, že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu (*dominum auctoris*) povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty, ktorý sa odvíja od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porov. R 14/2009). Z ústavnoprávneho hľadiska sa tak musí postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery, čím sa obe tieto právom chránené hodnoty dostávajú do vzájomnej kolízie a pokiaľ nemožno z obidvoch z nich zachovať maximum, treba prihliadnúť na princíp všeobecnej spravodlivosti, kedy je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má však niest' nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný nijako sa dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.

24. Úlohou dovolacieho súdu v tomto konaní však nie je uvedenú kolíziu práv a právom chránených záujmov medzi skorším vlastníkom a ďalším nadobúdateľom veci napriek pretrvávajúcim teoreticko-právnym výhradám a problémom vyriešiť, zaujať k nej jednoznačné stanovisko, či s konečnou platnosťou sa prikloníť k jednej z alternatív jej riešenia. Úlohou dovolacieho súdu nie je ani spochybňovať, kritizovať či vyvracať závery rozhodnutí súdov, ktoré boli prijaté v samostatnom konaní o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, a to s ohľadom na zásadu *res iudicata pro veritate accipitur*, t.j. vec právoplatne rozhodnutá sa prijíma za pravdivú, ale je jeho povinnosťou na ne prihliadnúť. Faktom však zostáva, že obidve alternatívy riešenia kolízie práv skoršieho vlastníka a ďalšieho nadobúdateľa sú zastúpené v rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít, a tak žalovaný, kým sa viedol spor o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, dôvodne mohol predpokladať (počítať s možnosťou), že súdy uvedenú kolíziu práv vyriešia v jeho prospech a poskytnú mu ako nadobúdateľovi v dobrej viere ochranu jeho vlastníckeho práva. Súdy napokon túto kolíziu vyriešili v prospech žalobkyne ako skoršej vlastníčky, avšak spomenutý oprávnený predpoklad žalovaného s možnosťou aj takéhoto vyriešenia sporu o určenie vlastníckeho práva treba zohľadniť pri posudzovaní otázky dobromyseľnosti žalovaného, či jeho držba predmetných nehnuteľností bola (resp. mohla byť) počas súdneho konania po tom, ako mu bola doručená žaloba, naďalej oprávnená alebo nie,

pretože ak Občiansky zákonník pripúšťa nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti evidovaného v katastri nehnuteľností od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa v tento zápis do katastra, samotné oznámenie skutočností nasvedčujúcich neplatnosti (prvej) kúpnej zmluvy z 2. novembra 2005, ktoré objektívne mohli vyvolať pochybnosti o platnom prevode vlastníckeho práva v prospech Ing. M. A., ešte nemusia byť spôsobilé spochybniť dobromyseľnosť držby ďalšieho nadobúdateľa (žalovaného) konajúceho v dobrej viere a v dôvere v akty štátu (zápis do katastra nehnuteľností).

25. So zreteľom na individuálne okolnosti rozhodovanej veci, konkrétne na okolnosti, za ktorých sa žalovaný chopil držby predmetných nehnuteľností (porov. bod 17 a 18 tohto rozhodnutia), podľa názoru dovolacieho súdu žalovaný aj po doručení žaloby o určenie vlastníckeho práva ostal naďalej dobromyseľným v tom, že predmetné nehnuteľnosti mu skutočne patria, a to až do 7. februára 2012, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie súdu o určení, že ich vlastníkom je žalobkyňa. Hoci spor o vlastnícke právo predmetných nehnuteľností bol rozhodnutý v neprospech žalovaného ako ďalšieho (ako sa neskôr ukázalo, domnelého) nadobúdateľa, jeho dobrej viere pri uchopení držby týchto nehnuteľností ako ústavnoprávnej hodnote, s prihliadnutím na princíp právnej istoty a materiálneho poňatia právneho štátu, musí byť poskytnutá široká ochrana a musí byť postavená na rovnakú úroveň ako vlastnícke právo skutočného vlastníka, a to až do momentu, kedy súd zistil, že z obidvoch týchto právom chránených a vzájomne kolidujúcich hodnôt nemožno zachovať maximum, ale je nutné uprednostniť jednu z nich a právoplatne o tom rozhodol.

26. So zreteľom na individuálne okolnosti rozhodovanej veci dovolací súd záverom dodáva, že s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti sa nejaví ako spravodlivé, aby za okolností, za akých malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam až na žalovaného (keď z konania žalobkyne bola zjavná jej skutočná a vážna vôľa predmetné nehnuteľnosti ako prebytočný majetok predať a z konania žalovaného bol zrejmý jeho zámer tieto nehnuteľnosti poctivým spôsobom nadobudnúť do svojho vlastníctva a využívať ich na výkon svojho povolania, keď kupujúci Ing. M. A. a následne aj žalovaný za ne riadne zaplatili ich trhovú cenu, keď ich vlastnícke právo príslušný štátny orgán na úseku správy katastra v zákonom administratívnom konaní zapísal do katastra nehnuteľností a keď - s prihliadnutím na sociálny aspekt - žalovaný v dobrej viere, že mu odovzdané nehnuteľnosti skutočne patria, tieto zrekonštruoval a niekoľkonásobne zhodnotil, aby ich mohol každodenne užívať pre výkon svojho povolania a tak dosahovať príjem, z ktorého by uhrádzal svoje životné potreby), žalovaný za užívanie týchto nehnuteľností počas dobromyseľnej držby žalobkyni čokoľvek uhrádzal.

27. Konkludujúc uvedené dovolací súd uzatvára, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, či žalovaný bol držiteľom predmetných nehnuteľností dobromyseľným alebo nie, a v tom dôsledku či bola jeho držba oprávnená alebo neoprávnená, neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ale (práve naopak) pri jej riešení postupoval v súlade s rozhodovacou praxou tohto súdu a vyriešil ju vecne správne. Skutočnosť, že žalobkyňa sa s takýmto posúdením dobromyseľnosti žalovaného nestotožňuje a považuje ho za nesprávne, sama osebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť jej dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., ak odvolací súd pri riešení tejto právnej otázky vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pretože sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

28. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyni v prejednávanej veci nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol, už sa ďalšia dovolacia námietka spočívajúca v tom, za akých podmienok vzniká nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nejaví ako významná, a preto ani ona nemôže byť relevantná pre založenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

29. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 druhá veta C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.